

# EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

## Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Budapesten, 1933. évi május hó 3-án, az egyesület székházában tartott rendes üléséről.

Megjelentek: Térfi Béla alelnök, Biró Zoltán ügyvezető, Ajtay Jenő, Ajtai Sándor, Beyer Jenő, báró Biedermann Imre, gróf Esterházy Mór, Fröhlich Brunó, Ivanich Ferenc, Karsai Károly, Molcsányi Gábor, Onczay László, Orosz Antal, Papp Béla, gróf Teleki József, Véssey Ferenc, Véssei Mihály, Vuk Gyula vál. tagok és gróf Mailáth György r. tag urak.

**Térfi Béla** alelnök:

Üdvözlöm a megjelent Urakat, és az igazgatóválasztmánynak a mai napra kitűzött ülését megnyitom.

Megállapítom, hogy a választmányi ülés meghívói idejében szétküldettek, s hogy az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

A jegyzőkönyv vezetésére Lengyel Sándor segédtitkár urat, annak hitelesítésére pedig Karsai Károly és Véssey Ferenc választmányi tag urakat kérem föl.

Távolmaradásukat kimentették: báró Waldbott Kelemen alelnök, gróf Andrassy Sándor, Földváry Miksa, Hinfner György, Kallivoda Andor, Kovács Gábor, Osztróuczky Miklós, örgróf Pallavicini Alfonz Károly, Papp-Szász Tamás, Rimler Pál, Róth Gyula, gróf Széchenyi Károly, Takách Zsigmond, Zügn Nándor vál. tag urak.

Tisztelt Igazgató Választmány!

A mai ülés meghívóján egyetlen egy tárgy szerepel, s ezzel kapcsolatosak a választmányi ülés elé kerülő indítványok is.

Feltűnőnek látszik, hogy a román tűzifaszereződés ügyében egyesületünk röviddel ezelőtt a kormánnyal szemben ellentétes álláspontot foglalt el, most újabb ülést hívtunk egybe.

Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy a kormányzat — dacára Egyesületünk és a Fagazdasági Tanács erélyes tiltakozásának — a román szerződést oly módon kívánja értelmezni, hogy a szerződésben megállapított zárt területre mindaddig, amíg a 18.000 vagon román fa leszállítást nem nyert, csak a román fa félmennyiségének megfelelő magyar tűzifa szállítható be kedvezményes fuvardíjjal.

Az az értelmezés, hogy normális fuvardíj mellett korlátlan mértékben mehet be magyar tűzifa ezenfelül is, gyakorlati eredményt legfeljebb az elzáró vonalhoz egész közel fekvő helyeknél jelenthet, ellenben a tűzifafogyasztás szempontjából legfontosabb Tisza-Maros szegletet teljesen elzárja a magyar fa elől.

A kereskedelemügyi minisztériumban legutóbb tartott tárgyaláson, amely tárgyalásra az Egyesület ügyvezetője és néhány választmányi tagja is meghívást nyertek, már mint befejezett tényt állították oda ezt a magyarázatot, s ugyancsak ez volt az eset a földművelésügyi minisztériumban megtartott tárgyaláson is.

Véleményem szerint ez a körülmény semmit sem változtat az Egyesületnek azon az álláspontján, mely szerint a román szerződésnek ezzel a kikötésével magát nem azonosítja, azt a magyar termelésre hátrányosnak tartja és azért felelősséget vállalni nem hajlandó.

Mivel azonban itt már arról van szó, hogy az adott helyzet mellett az egész kérdés lebonyolítása lehetőleg a magyar erdőgazdaságra legkevésbé hátrányos mederbe tereltesse, véleményem szerint az előbb említett elvi álláspont nem vonja maga után azt a következményt, hogy az Egyesület a lebonyolítás módozataival ne foglalkozzék és erre nézve véleményt ne nyilvánítson.

Sőt közelfekvő az az elgondolás, hogy az Egyesület az egész lebonyolításba minél nagyobb mértékben tudjon befolyást gyakorolni és legalább ennek során iparkodjék a kiéleződött ügy hátrányait csökkenteni.

Mindenesetre méltóztassék komoly megfontolás tárgyává tenni azt, vajjon célszerű lesz-e az egész lebonyolításán kívül maradván annak intézését az Egyesülettől teljesen független kezekre bízni, vagy pedig inkább arra törekedjünk-e, hogy az egész lebonyolítás irányítását az Egyesület iparkodjék a maga részére megszerezni, s ily módon a magyar termelés érdekeit a megadott szűk keretek között is lehetőleg megvédeni.

Felkérem az ügyvezető urat, hogy a minisztériumokban folytatott tárgyalásokról a t. igazgatóválasztmányt tájékoztatni szíveskedjék.

Ügyvezető jelenti, hogy az egyesület az elmúlt héten kapott értesítést arról, hogy a román szerződés ügyében a kereskedelemügyi minisztérium tárgyalásokat fog tartani. A tárgyalásra az egyesület részéről meghívást kaptak gróf Esterházy Móric, báró Waldbott Kelemen, báró Prónay György s ő, mint az egyesület ügyvezetője. A tárgyaláson azonban a többi meghívott urak akadályoztatása folytán az egyesület részéről Esterházy Móric gróffal együtt csak ketten vettek részt. Az ülés elején kifejtette a földművelésügyi Miniszter Úr a kormánynak a román szerződésre vonatkozó álláspontját és mint befejezett tényt állította oda a szerződésnek azt az értelmezését, hogy a Tiszántúli megjelölt területre mindaddig, amíg a 18.000 vagon román fa leszállállítást nem nyert, csak 9.000 vagon magyar tűzifa szállítható kedvezményes fuvardíjjal, ellenben normális fuvardíjjal korlátlan mennyiség mehet be.

Esterházy gróf úr kifejezte mindazokat az aggályokat, amelyeket ezzel a megoldással szemben az Egyesület táplál.

A megoldás módozataira nézve azonban sem ezen, sem a két napra rá a földművelésügyi minisztériumban tartott tárgyaláson nem jött létre végleges megállapodás. Ő ezen a tárgyaláson, saját egyéni véleményeként kifejtette azt a nézetét, hogy nem szabad megszakítani a kereskedelem és termelés között nehezen létrejött kapcsolatot, hogy a román

tüzifa részére biztosított területre normális fuvardíjjal szállítandó magyar fa szállításához szállítási igazolványokra nincsen szükség. Viszont ha a magyar fa kedvezményes szállítását szállítási igazolványhoz kötik, akkor véleménye szerint a külföldi fára is ki kell terjeszteni a szállítási igazolványkényszert.

Az elzárt területre szóló szállítás ellenőrzésének, véleménye szerint egyedüli módja a szállítási igazolványnak megfelelő ellenőrző szelvény-nyel való ellátása. Megemlíti, hogy a tárgyalások folyamán a kereskedők részéről felmerült az a gondolat, hogy csak aki két vagon külföldi fát vásárolt, az kapjon egy vagon belföldi fára szállítási engedélyt. Ezt a formát azonban helyteleníti. Az Egyesült Fabe hozatali R. T. viszont olyan ajánlatot tett, hogy ha az elzárt területre való tűzifaszállítás jogát, mint monopóliumot megkapná, úgy ennek ellenében nem 9.000, hanem 18.000 vagon magyar tűzifa intervenciós felvásárlására vállalna kötelezettséget. Az értékesítésnek így módon egy kézbe adását, mely az eddigi gazdasági összeköttetéseknek megszakítását jelentené, nem javasolhatja, nemcsak elvi okokból, de azért sem, mert 18.000 vagon felvásárlása nem elegendő arra, hogy a magyar fapiacon árszabályozó hatást gyakoroljon s végül egy szóbeli ajánlkozáson kívül garancia nincs arra, hogy ennek a kötelezettségének a R. T. meg is tudjon felelni. A szállítási igazolványok kiállítása, illetve adminisztrációja tekintetében az a véleménye, hogy leghelyesebb lenne, ha azt a földművelésügyi minisztérium vagy az egyesület végezné. Nézete szerint az egyesületnek, annak ellenére, hogy a román szerződés kérdésében a kormánnyal szemben ellentétes álláspontot foglalt el, nem szabad most visszavonulnia, mert az ellenkezik az érdekképviselő hivatásával. Kíváncsúnak tartja, hogy a választmány az adott kereteken belül a kérdésnek mily módon való megoldásával foglalkozzék.

Meg kellene vitatni, hogy 1. az elzárt területre vonatkozó kötések figyelembe vétnessenek-e a szállítási igazolványok kiadásánál, 2. egy kézbe kerüljön-e a belföldi tűzifa odaszállítása, vagy pedig a szabadkereskedelemre bízassék-e a kérdéses 9.000 vagon tűzifa bevitele, 3. a szállítási igazolványok kiállítása, adminisztrálása kire bízassék?

A szállítási igazolványokra vonatkozóan az a javaslata, hogy rövid 15 napos lejáratúak legyenek, mert ez lehetetlenné teszi azt, hogy egyes nagyobb szállítók nagy mennyiségekre igényeljenek szállítási igazolványt s így módon más kisebb szállítókat hosszabb időre elzárhassanak a szállításhoz való hozzájutás elől. Rövid lejárat esetén mindenki csak arra a mennyiségre fog igazolványt kérni, amit tényleg le is tud szállítani. A kötésekbe való beavatkozásra azt hiszi nem lesz szükség. Ha nagy lenne a kötések száma, a kormánynak kell megoldást találnia és a kérdést rendelettel szabályozni.

Ügyvezető ezután a felvetett kérdésekhez hozzászólást kér.

Vuk Gyula ügyvezető szavaiba kapcsolódva megjegyzi, hogy a miniszteri értekezleten hangzott el az a nézet, hogy az árvédelem csak úgy oldható meg, hogy ha a 9.000 vagon értékesítése egy kézbe adatnék.

Báró Bidermann Imre a felvetett kérdésekhez szólva, mindenekelőtt helyesli ügyvezetőnek azt az álláspontját, hogy a területelzárás következtében beállott helyzetet tudomásul kell venni és, hogy az egyesületnek a kérdés megoldásából nem szabad kikapcsolódnia.

Hogy a 9.000 vagon magyar fának az elzárt területen való értékesítése egy kézbe legyen-e összpontosítva vagy sem, amellet számos érvet és ellenérvet lehetne felhozni. Nagyon fontosnak tartja annak az elvi kérdésnek az eldöntését, hogy az elzárt területre szállítandó magyar fára vonatkozó szállítási igazolványok kiadása csak akkor történjen-e, ha a román fa oda már bejött, vagy pedig akkor, ha a román fára adott be-

hozatali engedély már ki van adva. Ettől függ véleménye szerint az az elhatározás, hogy a bevitel egy kézbe összpontosíttassék-e vagy sem. Az egykézbe való adásnak hátránya a kereskedelem kikapcsolódása, viszont az árkérdést e nélkül nem látja biztosítotttnak.

Ha az ártartásra bizonyos lehetőséget akarunk biztosítani, akkor az egy kézbe való adás látszik kívánatosnak.

Végül arra vonatkozóan kér tájékoztatást, hogy megfelel-e a valóságnak az az értesülése, hogy az elzárt területre mintegy 17.000 vagon mennyiségű kőtés áll fenn. Ha ez igaz, akkor erre a területre való eladás már lehetetlen a jövőre.

**Papp Béla** a bejelentett kötésekről tájékoztatja a választmányt. A földművelésügyi miniszter úr felhatalmazása alapján egy hirdetményt adtak ki, amelyben felhívták mindazokat, akik 1933. évi április hó 18-át megelőző időben adtak el az elzárt területre, az elzárt területen kívül fekvő területről magyar fát, hogy vonatkozó eredeti kötleveleiket május hó 1-ig mutassák be a földművelésügyi minisztériumban és kötéseik alapján eddig foganatósított szállításaikat is jelentsék be. A bejelentések szerint az elzárt területre lekötöttek 16.200 vagon tűzifát és ebből leszállítottak mintegy 1500 vagon. Benyomása az, hogy fiktív kötés nem igen van köztük, mert a kötések nagyobb részben kicsiny tételekről szólnak. Erdőbirtokosok közül csak heten mutattak be kötést, a többi mind a kereskedelem kezén van. Magasabb árat biztosítani most már nem lehet. A maga részéről nem tehet javaslatot. Kéri, keressek oly megoldást, mely minél kevesebb kárral jár a magyar termelésre. A földművelésügyi miniszter úr honorálni óhajtja a megfelelő javaslatot.

**Ajtay Jenő** a kérdés megoldása tekintetében a következő javaslatait terjeszti elő: a szállítási igazolványok kiadása és a vele kapcsolatos adminisztráció bízassék az erdészeti egyesületre, mert mozgékony szervezettel rendelkezik. A fennálló kötések honorálását, továbbá az elzárt területre való szállításnak egy kézbe való adását javasolja. Véleménye szerint az árrombolást elsősorban a kereskedelem okozta. A helyzet akceptálását és a vele való számolást ő is szükségesnek tartja. A hatóságoknak megfelelő védelemről való gondoskodásában is bízni kell.

**Gróf Esterházy Móric** a kérdéshez szólva mindenekelőtt arra vonatkozóan kér tájékoztatást, hogy gyorsíró áll-e rendelkezésre, mert oly kérdést hoz a választmány elé, amely április 24—26-án a 33-as bizottságban is erős vitára adott alkalmat. Nagyon szívesen venné és fontosnak tartja, hogy elmondandó szavai minden félreértést kizáróan híven, szószertint vétesse a jegyzőkönyvbe. Ha gyorsíró nem állana rendelkezésre és a választmánynak nincs észrevétele ellene, kész így is beszélni.

Ügyvezető közli, hogy gyorsíró nem áll rendelkezésre, de a jegyzőkönyvet hitelesítés előtt befogja mutatni Önagyméltóságának.

**Gróf Esterházy Móric:** Legelsősorban rá kell mutatni arra, hogy az április 25-iki miniszteri értekezleten, amelyen résztvett, a legnagyobb csodálkozással látta, hogy nem tudták megállapítani azt, hogy mekkora volt ennek a lezárt területnek a fafogyaszása. Erre vonatkozóan a kereskedelem sem tudott pontos adatot szolgáltatni. A fogyasztási adatok hiányában pedig nem lehet megállapítani azt, hogy sok-e az a 18.000 + 9.000 vagon fa, amit a lezárt területre beeresztenek, vagy sem, s hogy mi a jelentősége annak, hogy a fa kedvezményesen és kontingentálva mehetne-e oda be vagy rendes díjtétel mellett korlátlanul.

A 33-as bizottságban akörül folyt a vita, hogy a földművelésügyi miniszter Úr azon a nézetben van, hogy az ország faszükségletének ellátására 50.000 vagon tűzifa behozatalára van szükség. A miniszter Úr az erre vonatkozó információt az erdészeti főosztálytól és az egyesülettől kapta. Erről a tényről, mikor a 33-as bizottságban felvetődött, szóló nem

volt informálva. Ebben a kérdésben azután az egyesület ügyvezetőjéhez fordult, aki először telefonon, később írásban is közölte vele, hogy az egyesület számszerű adatot senkivel sem közölt, illetőleg nem nyilatkozott arra nézve, hogy hány vagon tűzifa behozatalára van szükség. A földművelésügyi miniszter Úrtól is kért az 50.000 vagonra vonatkozóan tájékoztatást. A miniszter Úrnak ebben a kérdésben hozzá április 26-án intézett levelét felolvassa, mely szerint a miniszter Úr a 216.000 vagonos belső kitermelés és 260.000 vagonos fogyasztás számbavételével jutott el az 50.000 vagonos behozatali szükségletre. Az adatokat az erdészeti főosztály szolgáltatta. Felszólaló véleménye szerint ezek az adatok helyt nem állók.

Mielőtt a konkrét kérdésekre áttérne, örvendene, ha választ kapna arra vonatkozóan, hogy miképen állapította meg az egyesület és az erdészeti főosztály ezeket az adatokat? Egyébként az volna az egyik kérdése, hogy mekkora volt a lezárt terület fafogyasztása? Ezzel kapcsolatosan megjegyzi, hogy aggodalommal látja azt, hogy a külföldi szerződések kötésénél ily területeket lehasítsanak. A másik kérdése pedig az, hogy a 216.000 és 260.000 vagonos adatok miképen kerültek forgalomba?

A kérdés megoldását illetően, bár a kormánynak a román provizórium megkötése körüli eljárását elejétől végéig helyteleníti, készséggel rendelkezésére áll és a sajtóban is nagyon szívesen közreműködik oly irányban, hogy a közvéleményt megfelelően informálják. Utal egyben arra is, hogy a románok után valószínűleg a jugoszlávok is külön elhatárolt területet fognak kívánni, mert miért ériék be rosszabb bánásmóddal, mint a románok? A maga részéről egyébként nem tartja helyesnek a duzzogás álláspontját. Kötelességének tartotta, hogy az értekezleten résztvegyen, hogy a károsodás csökkentését lehetőleg elősegítse. A kérdéssel kapcsolatban rámutatott még azokra a súlyos egyoldalú áldozatokra is, amelyeket a magyar erdőbirtokosság a provizórium következtében hozni kénytelen és azon lejtőre, melyre további behozatalok engedélyezése folytán került.

Ami a szállítási igazolványokat illeti, azokat véleménye szerint egykézből lehet leadminisztrálni, bár az egész akciót perhorreszkálja. Csak abban az esetben járul az ódiumnak a kormány vállairól való levételéhez és az akcióban való részvételhez, ha garancia van arra, hogy nem lesz protekció és nem lesz benne olyan, ami a kritikát és nyilvánosságot nem bírja ki.

Véssey Ferenc felszólalva, azt hangoztatja, hogy a földművelésügyi miniszter úr leveléből határozottan megállapítható, hogy az abban foglalt számadatokat az egyesület szolgáltatta. A maga részéről vállalja az adatok helytelenségének a bizonyítását. A 216.000 vagonos belső termelési adatra vonatkozóan mindig hangoztatta, hogy az nem fedi a tényleges állapotot s hogy behozatalra sem 1932-ben, sem 1933-ban nem lesz szükség, mert a termelés lényegesen nagyobb. Állításait a jegyzőkönyvekből nem tudja igazolni, mert azok a jegyzőkönyvekből kimaradtak. Hogy bizonyításának a jegyzőkönyvben szóról-szóra nyoma legyen, bizonyítékaikat felolvassa és a jegyzőkönyv részére átadja. Hogy a 216.000 vagonos termelés fenn nem áll, a következőkkel bizonyítja:

„A 216.000 vagonnyi belső kitermelés 1931/32 télre értendő, így tehát nem az 1933. évi szükségletre, hanem az 1932. évi szükségletre képezhetett kiindulási alapot. Ez a mennyiség azonban így is helytelen és ily mennyiséggel az Erdészeti Egyesület nem számolt és nem is számolhatott, ezt az adatot az Egyesület sohasem tette magáévá. Ezen helytelen adatokkal szemben az Erdészeti Egyesület kezdeményezésére a mi-

nisztérium 1932 május havában a Központi Statisztikai Hivatallal össze-  
íratta az 1931/32. évi téli termelést, amelynek eredménye:

|                                                                                                                 |               |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------|
| Jelentést adott 1,549.000 k. hold, 3,957.927 ürméter . . .                                                      | 232.819 vagón |
| Az erdők összterülete 2,000.000 k. hold, 25% tehát adatot<br>nem adott, ezzel szemben csak 15%-ot hozzászámítva | 35.000 vagón  |
| A Statisztikai Hivatal összeírása alapján 1931/32. téli<br>össztermelés                                         | 267.000 vagón |
| A Statisztikai Hivatal által régebbi termelésből összeírt<br>készlet                                            | 7.000 vagón   |
| Ehhez hozzászámítva 15%, mint fent . . . . .                                                                    | 1.000 vagón   |
| Erdőtulajdonosok őrizetében volt 1932 májusában . . .                                                           | 275.000 vagón |

Ez a mennyiség május havában érintetlenül rendelkezésre állott, mert május előtt nyers fát nem tüzeltek. Ebben nincs benne a kereskedők által erdőtulajdonosoktól már elszállított, vasútállomásokon, városi stb. telepeken és a fogyasztóknál raktározott tűzifamennyiség.

Az Erdészeti Egyesület nem tárgyalta és nem adott véleményt arról, hogy a fogyasztás 1932-ben 265.000 vagón lesz. A májusi 275.000 vagónos készlet egyedül nagyobb volt, mint a minisztérium által az egész évre kalkulált 265.000 vagónos fogyasztás. A minisztériumnak le kellett volna vonnia a 265.000 vagónból a januártól ápriliséig történt fogyasztást és előre bizonyos volt, hogy egyedül a hazai készlet sokkal nagyobb, mint a várt fogyasztás, még a kívülállók előtt is, hogy e télre is nagy rendkívüli használatok engedélyeztettek, sőt engedélyeztetnek még most is. A cseh és román koncessziók megadása alkalmával már nem volt meglepetés az enyhe tél, mert mindezek a tél végén engedélyeztettek. Ugyanekkor ismeretes dolog volt az is, hogy az ország tűzifa-összforgalma a Máv. vonalain az utolsó három évben a következő volt:

|                          |               |
|--------------------------|---------------|
| 1929/30. évben . . . . . | 192.623 vagón |
| 1930/31. évben . . . . . | 178.224 „     |
| 1931/32. évben . . . . . | 148.000 „     |

A fogyasztás tehát évenként átlag 14%-kal csökkent. Nem lehetett tehát azzal számítani, hogy az 1933. év fogyasztása nem csökkenni, hanem hatványozottan emelkedni fog.

A koncessziók megadása alkalmával nyilvánvaló volt tehát, hogy import-tűzifából egyetlenegy vagónra sincs szükség.

Az illetékes tényezők is elismerik, hogy a fogyasztás a szegényülés, enyhe tél folyamán kevesebb lesz, mint az előbbi volt, amelyhez még hozzájárul az egyéb fűtési módok óriási térfoglalása.

A magyar tűzifának Tiszántúlról való kitiltása, valamint a románoknak engedélyezett tűzifabehovatal tehát semmi indokkal sem volt alátámasztható, sőt ellenkezőleg, rendelkezésre állottak oly pontos szám-  
adatok, amelyek igazolták, miszerint nem hogy 50.000 vagónos, hanem tűzifaimportra szükség egyáltalában nincsen.

A miniszter úr ugyanolyan helytelen információnak esett áldozatul, mint ahogyan ugyanez már megtörtént elődjével, aki 1931 november végén a képviselőházban azzal indokolta a Rottmannéknak adott monopóliumot, hogy Magyarországnak 1932. évre 100—120.000 vagón importfára van szüksége, amivel szemben beigazolódt, hogy 1932. évben csupán 37.000 vagón importra tudott bejönni, de csak úgy, hogy majd megegyezzen annyi hazai tűzifa maradt felhasználatlanul.

A tűzifa árzuhanásának kizárólag a túlkínálat volt az oka és pedig elsősorban az importfa, másodsorban a szükségletet meghaladó túltermelési engedélyek.

Ha az erdőbirtokososztály tavaly hozzájárult volna a Rottmann-féle magyar tűzifamonopóliumhoz, ma ott állana, hogy a túlkínálat folytán a fát elhelyezni nem tudták volna és természetesen Rottmannék sem tudták volna azt átvenni és kifizetni.

Az Erdészeti Egyesület sohasem állapította meg, hogy van-e és mily mértékben tűzifaimportra szükség. Elhangzott ugyan az ügyvezető úr részéről egyes választmányi üléseken oly kijelentés, hogy tűzifaimportra szorulunk, sőt az Erdészeti Lapokban is tett az ügyvezető úr ily kijelentéseket. A múltévi július hó 20-iki választmányi ülésen — az ülésről felvett jegyzőkönyv szerint — az ügyvezető úr azt a kijelentést tette, hogy a hivatalos statisztika szerint az elmúlt évben 183.000 vagón tűzifa került szállításra, — az erdőbirtokosok szerint 135.000 vagón lett kitermelve, tehát bizonyos hiány fennáll, amely behozható. Ezzel szemben semmiféle statisztikai adat sem támasztotta alá a 135.000 vagónos termelést, semmi sem indokolta azt a kijelentést, hogy bizonyos importra van szükség, amely jóslatot az év végén az import-tűzifával szemben eladatlanul maradt magyar fának sokkal nagyobb mennyisége megcáfolt.

Az Erdészeti Lapok januári számában az ügyvezető úr azt írta, miszerint megállapíthatjuk, hogy túltermelés egyáltalában nincsen, sőt bizonyos mennyiségű behozatalra lesz szükség épp úgy, mint ahogyan arra a múlt évben is szükség volt, hacsak nem akarjuk azt, hogy a fogyasztó közönség már a nyár elejétől fogva rá legyen utalva a nem eléggé száraz tűzifára.

Mindezen és az Erdészeti Egyesület hivatalos lapjában az Egyesület ügyvezetője által történt megállapítások tévedéseknek bizonyultak és semmiesetre sem szolgáltak a hazai tűzifa elhelyezésének előnyére, mert épp az Egyesület hivatalos lapjának kellett volna legelőnkebben tiltakozni minden tűzifaimport ellen.

Szerintem nem szolgálja az erdőgazdaság érdekeit az sem, hogy az Egyesület hivatalos közlönye az Egyesült Fabehozatali Részvénytársaságot állandóan a legélesebb védelemben részesíti. A legutóbbi áprilisi számban ügyvezető úr azt állapítja meg, hogy mezőgazdasági kivitelünk lehetősége bizonyos tűzifaimportot megkövetel, ami szerintem Romániával szemben semmiesetre sem állítható, — de megállapítani kívánja azt is, hogy az Egyesült Fabehozatali Rt. a megállapított egységárakat csupán 4 vagónnál szegte meg, amivel szemben, mint az ellenőrző bizottság volt tagja, állítom, hogy bizonyítani tudom, hogy 193 vagónt hoztak be meg nem engedett módon, amelyről sikerült azt az ellenőrző bizottságnak megállapítani és amely körülményt ismételten és ismételten jelentett be a földművelésügyi kormánynak.

De tovább megy az Egyesület hivatalos lapja és a magyar termelést vádolja meg azzal, hogy Rottmannékkal szemben követett el árrombolást. Ugyanezen áprilisi lappéldányban megállapítja az ügyvezető úr, hogy módjában volt írásbeli bizonyítékát látni annak, hogy egy nagy belföldi vállalkozás a múlt év júniusában több mint 20%-kal olcsóbban árusította a bükkhasábfát a szegedi piacon, mint amilyen egységár a román fára megszabva volt. Eltekintve attól a körülménytől, hogy a magyar fa a betolakodott idegennel szemben versenyre jogosult, mint ahogyan a harcba küldött katonának is kötelessége az ellensége minden lehető fegyverrel elpusztítani. Meg kell azonban állapítanom és azt hiszem, más fórum előtt is módomban lesz beigazolni azt, hogy az Egyesület hivatalos lapjának ezen állítása a valóságot egyáltalán nem fedi. Azokban a körökben, akik informálva vannak arról, hogy a magyar tűzifának Szege-

det elsősorban az általam vezetett vállalat szerezte meg, tudott dolog, hogy az Erdészeti Lapok által hivatkozott nagy belföldi vállalkozás alatt az általam vezetett vállalat értendő, amelynek az ügyvezető úr igen hosszú időn át szintén vezetője volt. Ezt a támadást azonban a legerélyesebben vissza kell máris utasítanom. Mult év júniusában román származású, kétéves, gömbölyű, bükkdorong-tüzifa egységára Szegeden 300 pengőben volt megállapítva, azzal azonban, hogy jogukban áll Rottmannéknak 20 pengővel olcsóbban, tehát 280 pengős áron árusítani. Ezzel a 280 pengős egységgel szemben tavaszi termelésű, tehát félig nyers és 12 cm-nél vékonyabb dorongfából hasított dorongot 275—285 pengős áron hoztunk forgalomba, tehát semmiesetre sem alacsonyabb, hanem magasabb áron, mint ahogyan azt Rottmannék tették. Bükkhasábfát június hónapban Szegeden forgalomba egyáltalán nem hoztunk, de le kívánom szögezni, hogy július hónapban a félszáraz bükkhasábfát 290 pengőért értékesítettük. Ugyanakkor, midőn a kétéves román bükkhasábfá minimális ára 300 pengő volt. Nem felel meg tehát a tényállásnak az Egyesület hivatalos lapjának az a vádja, hogy bükkhasábfát június hónapban akár 20%-kal, vagy egyetlenegy fillérrel olcsóbban is hoztunk volna forgalomba, bár még egyszer kijelentem, hogy nem tartom jogosultnak annak bírálatát, hogy a magyar termelés mily eszközökkel kívánja felvenni a harcot legnagyobb ellenségével, a tüzfaimporttal szemben."

Nem tartja az erdőgazdaság érdekében állónak, hogy lovat adjanak Rottmannék alá. Nem tartja továbbá célszerűnek az oly megjegyzést, hogy az ország importra van szorulva. Az ilyen megállapítások nem egyeznek az erdőgazdaság érdekével. Ennyiben kívánt rámutatni az 50.000 vagón import-tüzfaszükségletre. Véleménye szerint a megalakított Fagazdasági Tanácsnak arra kell törekednie, hogy minél kevesebb import jöjjön be az országra.

Végül is azt indítványozza, hogy a tüzifának az elzárt tiszántúli területre való bevitelle bízassék a szabadforgalomra és az Egyesület ne járuljon hozzá, hogy annak bevitelle egy szerv kezébe kerüljön. Egyben sajnálattal megállapítja, hogy több, mint három hete, hogy a Tiszántúltra egy vagón magyar fa be nem ment, míg ugyanezen idő alatt oda a román fa nyakló nélkül mehetett.

Indítványozza továbbá, hogy ne vegyék figyelembe azok kötéseit, illetőleg szállítási igazolványt ne kaphassanak azok, akik április 18-ika előtt a Tiszántúltra fát nem szállítottak. Ezzel kapcsolatosan annak a nézetének ad kifejezést, hogy a magyar tüzifa árvédelmét a 9000 vagón fával megoldani lehetetlen akkor, amikor mintegy 50.000 vagón még eladatlanul fekszik.

Indítványának harmadik részében pedig nem osztja azt a nézetét, hogy a szállítási igazolványok kiállítására az egyesületre bízassék. Az igazolványok 15 napos határidejét kevesli és legalább egyhavi határidőt javasol. Az ügyvezető által javasolt ellenőrzést helyesli.

Papp Béla az importszükségletet illető adatokra vonatkozóan megjegyzi, hogy az ország normális tüzifatermelése 160—180.000 vagón volt, míg a szükséglet a tél erőssége szerint 260—280.000 vagón körül mozgott, tehát a különbözet 100.000 vagónt tesz ki. Volt idő, amikor 120.000, sőt két éven 170.000 vagón volt a behozatal. Az 1931/32. évi 216.000 vagónos termelési adat az engedélyezett rendkívüli használatok folytán többtermelés idejéből való. Ha a 216.000 vagón készletet szembeállítjuk a szükséglettel, amelyet az ország felvevőképeségeinek csökkenése folytán csak 250.000 vagónra téve, akkor is jelentkezik 34.000 vagón különbözet. Ha most már azzal számolunk, hogy az 1931/32. évihez hasonló nagymértékű rendkívüli fahasználat engedélyezhető már nem lett, helytáll az a megállapítás, hogy normális fatermelés mellett 40.000 vagón

körül mozog az a mennyiség, amelyet import útján kell fedezni. Megengedi, hogy a folyó évben ekkora importra szükség nem lesz, de a kereskedelmi szerződések nem egy évre kötötnek. Ha a birtokok nem a valósnak megfelelően jelentették be az adatokat, magukra vessenek, mert az érdekeik védelmének csak a hivatalos úton beszerzett adatokat lehet figyelembe venni. A számadatokra vonatkozóan ezeket kívánta megjegyezni.

Hogy a szóváltott kérdések miképpen oldassanak meg, arra javaslatot nem tehet. Közli azonban, hogy a földművelésügyi miniszter úrnak is az a nézete, hogy a román fára is kell szállítási igazolvány. A kötésekre vonatkozóan nehéz megállapítani, melyik a fiktív s melyik nem. Hogy ki szállított az elzárt területre és ki nem, azt meg lehet állapítani. A szállítási igazolványok kiállítását legcélszerűbb lenne az egyesületre bízni. A földművelésügyi miniszter úrnak az az elgondolása, hogy az elzárt területre rendes fuvardíjjal bármily mennyiség mehet be. Véleménye szerint nagyon kicsiny mennyiség fog oda még kedvezményes fuvar nélkül bemehetni. Nem tartja helyesnek, hogy e kérdéssel kapcsolatban további dolgokat is felvessenek. Tényként elismeri, hogy az elzárt területre már három hete nem mehet be tűzifa.

Ügyvezető a Véssey által említettekre kitérve megjegyzi, hogy a lappal kapcsolatban tett észrevételek tévesen lettek az egyesülethez, illetőleg ügyvezetőhöz címezve, mert azok a szerkesztőnek szólnak. A lap hasábjai mindenki részére s így természetesen a szerkesztő részére is nyitva állanak, s ott mindenki szabadon nyilváníthatja saját véleményét. Amit a lapban megírt, azért minden felelősséget vállal. Mint ügyvezető, az egyesület kijelentéseit és határozatait mindenkor respektálja. Az egyesületnek azt a pozíciót, amelyet ma betölt, az biztosította, hogy mióta az ügyvezetés az ő kezébe jutott, az egyesület sohasem foglalt el komoly érvekkel alá nem támasztható, egyoldalú álláspontot. Az adatokra vonatkozóan az a megjegyzése, hogy épp ő volt az, aki folytonosan hangoztatta, hogy pontos statisztikai adatok nélkül nem lehet helyes gazdasági politikát csinálni. Amíg pontos statisztika nincsen, azokat az adatokat kell felhasználni, amelyek rendelkezésre állanak. Ilyenek a Máv.-nak évenként megjelenő szállítási adatai, amelyek szerint 42—60.000 vagón magyar tűzifát szállítottak akkor, amikor az import 170.000 vagón volt. A bejelentett 220.000 vagónból a bejelentések szerint 124.000 vagón volt olyan, ami szállításra került. A helyi fogyasztást ebből ki kell kapcsolni. Hogy ez mekkora, arra csak az erdőbirtokosok bejelentései adnak némi tájékoztatást. Ezek szerint pedig 90—100.000 vagón az, ami vasúti szállításra nem kerül. Ily kérdéseknél az egyesület nem helyezkedhetik más álláspontra, mint hogy a köz érdekeit is megfelelően képviselje. Véssey vál tag kijelentéseivel szemben állítja, hogy az 1931/32. téli termelésnek legalább 1933. év szeptemberéig fedeznie kell a szükségleteket, mert ha 1932 végétig elfogynának, nyolc hónapon át az egész piac importfára volna utalva. Véleménye szerint nem tesz jó szolgálatot a magyar termelés ügyének az, aki a magyar fát *nyersen* akarja a fogyasztóra erőszakolni, mert szándékosan teremt nagy minőségi különbséget a magyar fa hátrányára. Ez pedig sokkal nagyobb mértékben nyilvánul meg az árakban, még pedig nem jogtalanul. Nem tudja, az jár-e el helyesebben, aki azt mondja, hogy ennek a 40.000 vagónnak be kell jönnie, vagy az, aki azt mondja, hogy előbb a kitermelt mennyiséget kell felhasználni s azután félévig tétlenül nézni, hogy foglal el minden piacot az importfa. Amit az egyesület csinált, az az egyesület választmányának elhatározásából történt. Hogy a kormány az egyesület kérését nem teljesítette, azért az egyesületet nem lehet felelőssé tenni.

Báró Biedermann Imre a Véssey által felvetett javaslatokhoz szólva

megállapítja, hogy az a kérdés, hogy egy kézbe adassék-e az elzárt területre való szállítás joga, vagy a szabadforgalomra bízassék-e, nincs még megvitatva. Ha nem egy kézbe adnák, akkor az árvédelem nincsen biztosítva. Ezt a kérdést gondos megvitatás tárgyává kell tenni.

A tüzfakötések átrostálása tekintetében azonosítja magát Véssey javaslatával. Javasolja a régi, száraz fa szállítására vonatkozó kötéseknek a friss fára szóló kötésektől való szétválasztását, mert valószínűleg az utóbbiak között lesznek a fiktív kötések.

A szállítási igazolványok érvényességét illetően Véssey javaslatával egyetértően, az egyhónapos határidőt helyesli.

Egyébként elgondolása szerint a szállítási igazolványokat kéthetenként egy, a wieni marhaexportot intéző bizottsághoz hasonlóan megszervezett bizottságnak kellene kiadnia.

**Térfi Béla** elnök ezután a vita során elhangzott kérdések és javaslatok felett való döntés és határozathozatal céljából a következő kérdéseket teszi fel:

1. Kíván-e az egyesület elvi álláspontjának fenntartása mellett a szállítási igazolványok kérdésével foglalkozni?

Az igazgató-választmány egyhangúan igennel határoz.

2. Kívánatosnak tartja-e, hogy a 9000 vagón bevitel egy kézbe adassék, vagy pedig szabadkereskedelem útján leendő lebonyolítását tartja-e helyesnek?

Az igazgató-választmány a szabadkereskedelem útján történő bevitel mellett határoz.

3. Kívánatosnak tartja-e, hogy a már bejelentett kötések respektáltságának a Véssey vezérigazgató úr által javasolt azzal a kikötéssel, hogy aki eddig nem szállított arra a területre, az ebből kizárassék, a többi bejelentett kötések tartassanak meg, de előnyben részesíttessenek a multévi termelésű száraz fára vonatkozó kötések?

Az igazgató-választmány a meglévő kötések érvénybentartása mellett határoz, olyképpen, hogy elsősorban az 1931/32. téli termelésű tüzfára vonatkozó kötvelevek (prompt-szállítás) vétessenek figyelembe, folytatólag elsőbbségben részesüljenek azok, akik igazolni tudják, hogy az elmúlt évben is jelentős tételeket szállítottak az elzárt területre, s csak azután kerüljenek sorra olyanoknak frisstermelésű fára létesített kötései, akik ezideig oda fát nem szállítottak.

4. Kívánatosnak tartja-e az egyesület, hogy az igazolványok kiadásának kérdése egy bizottságra bízassék, amelyben az egyesület is részt vegyen. Az adminisztráció lebonyolítását az egyesület vállalja-e magára s az igazolványok egyhavi érvénnyel állíttassanak-e ki?

A feltett kérdés felett újra megindult erős vita során Véssey Ferenc úgy véli, hogy a szállítási igazolványoknak az egyesület által történő adminisztrálási költsége kikerül a fuvarlevél-akcióból, ha nem, mérsékelt díj lenne megállapítandó.

**Ügyvezető** kéri, hogy ne az egyesületet terheljék a költséggel és ne csökkentsék az egyesület jövedelmét. Úgy véli, hogy a szállítási igazolványért járó kis áldozatot mindenki, aki szállítást kap, meghozhatja. Egyébként a választmánynak módjában állott meggyőződni róla, hogy az egyesület miként használja fel jövedelmét.

Véssey Ferenc indítványát módosítva, a magyar fa szállítási igazolványának díját 50 fillérben, a külföldiét 2 P-ben javasolja megállapítani.

Az igazgató-választmány Véssey javaslata értelmében határoz, mely mint az egyesület kívánsága terjesztendő elő.

**Ügyvezető** javasolja, hogy az egyesület felterjesztésében Ferenczi

Izsó h. államtitkár álláspontjának megfelelően, kérje azt, hogy ha a kormányzat a szükséges behozatali engedélyeket a románok részére az ott megállapított havi részletekben kiadja, ugyanakkor félakkora mennyiségű magyar tűzifa beszállítására is adja ki a szállítási igazolványokat. Javasolja, hogy a szállítási igazolvány-kényszer a román fára is feltétlenül terjesztessék ki, mert enélkül a tényleges behozatalt megbízhatóan ellenőrizni lehetetlen.

Az igazgató-választmány ügyvezető javaslatát egyhangúan elhatározza.

**Gróf Eszterházy Móric** nagyon fontosnak véli annak a kérdésnek a tisztázását, hogy az elzárt területen a közszállítások és a Máv. részére csak magyar fa szállítható-e vagy pedig ezeknél is 1:2 arány áll-e fenn. Nagyon kíváncsi tartaná, ha a közszállításoknál és a Máv.-nál csak magyar fa lenne igénybevehető.

**Papp Béla** kéri, hogy az egyesület felterjesztésben kérje úgy a közszállítások, mint a Máv. és uradalmi konvenciók fára vonatkozóan azt, hogy az ne számítassék be az elzárt területre szállítható magyar fa kontingensébe.

**Ajtay Jenő** javasolja, hogy a közszállítási fát ne említsék meg, hanem a kérdés eldöntését bízzák a földművelésügyi miniszter úrra. Indítványát azonban Papp Béla hozzászólása után visszavonja.

**Báró Biedermann Imre** a szállítási igazolványok kiadásával kapcsolatban tett indítványát kiegészíti azzal, hogy a kereskedelmi lebonyolításnál ákonto-szerűen a régi kötésekben legelső sorban a promtszállításokat biztosítsák.

Az igazgató-választmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Javasolja továbbá, hogy a felterjesztésbe vétessék be az is, hogy a műhasáb a kontingensbe ne számítassék be.

Ügyvezető tájékoztatása szerint az elzárt területre való szállításnál a tiltó rendelkezés csak a kedvezményes fuvardíjjal szállítandó kemény tűzifára vonatkozik. Sem a műhasábra, sem a lágy tűzifára nem vonatkozik véleménye szerint a tiltó rendelkezés.

Ügyvezető magyarázatában úgy indítványtevő, mint az igazgató-választmány is megnyugszik.

**Véssey Ferenc** az igazolványok érvényességének idejét 30 napban javasolja megállapítani.

**Vuk Gyula** 15 napot javasol, mert hosszabb terminus hátráltatná a magyar fa leszállítását.

Az igazgató-választmány nagy többséggel a 15 nap mellett dönt.

Ügyvezető a szállítási igazolványok kiadása felett döntő bizottság összeállítására vonatkozóan javasolja, hogy abba az Országos Erdészeti Egyesület, a Fagazdasági Tanács, a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesülete, valamint a földművelésügyi és kereskedelemügyi miniszter új delegáljon egy-egy tagot. A bizottság pedig kéthetenként tartaná üléseit.

**Báró Biedermann Imre** ügyvezető javaslatát kiegészíti azzal, hogy a bizottságba több tagot jelöljenek és azokat úgy, mint az OMGE kebelében létesített marhaszállítási bizottságnál történik, váltakozva hívják be.

Az igazgató-választmány egyhangúan ügyvezető és báró Biedermann javaslata értelmében határoz.

Ügyvezető végezetül báró Waldbott Kelemen beérkezett indítványát ismerteti:

„Országos Erdészeti Egyesület Választmányának! Budapest. A május hó 3-án tartandó igazgatósági választmányi ülésre van szerencsém a következő indítványokat benyújtani: 1. Mondja ki a választmány határo-

zatilag, hogy feliratot terjeszt fel a magas kormányhoz, amelyben határozottan tiltakozik az ellen, hogy netán más államnak is esetleges tűzifaszállításra egy külön körzetet engedélyezzen, mint ahogy ez, sajnos, a románoknak megadatott. 2. Vegye fel az egyesület ezen végzetes fapolitikai hibák ellen a sajtóban is a harcot és tájékoztassa megfelelő cikkekben a nyilvánosságot azokról a nemzetgazdasági veszélyekről, amelyek ilyen intézkedésekből származnak. *Indokolás:* Ámbár hivatalosan nem tudtam meggyőződést szerezni a tényállásról, a faérdekeltség körében az a hír van elterjedve, hogy most már a jugoszlávok is követelnek egy hasonló kizárólagos rayont, aminőt a románok kaptak, sőt arról beszélnek, hogy Budapestet követelték maguknak. Szükségét látom annak, hogy az egyesület, mielőtt, hogy egy végzetes lépés történjen, már előre is a legélesebben tiltakozzon ilyen tendenciák ellen, amelyek nemcsak veszélyeztetik az egész magyar erdőgazdaságot, de egyúttal állami szuverenitásunkat is. Nem tartom elegendőnek azt, hogy az egyesület ülésén, — ahol mindannyian egyet értünk egy ilyen fapolitika katasztrófális voltáról — tiltakozásunknak adjunk kifejezést, hanem szükségesnek tartom, hogy a nagy nyilvánosságot is kellően tájékoztassuk és felhívjuk a köz figyelmét a bennünket fenyegető veszélyre. Tolcsva, 1933 április 30. Teljes tisztelettel Waldbott Kelemen s k., választmányi tag.”

Ügyvezető úgy véli, hogy az indítvány első pontjával szemben nincs aggodalom és a felterjesztéshez való hozzájárulást javasolja.

Az igazgató-választmány a felterjesztéshez egyhangúan hozzájárul. Ügyvezető a sajtóban megindítandó harccal kapcsolatban a sajtójogi felelősség miatt is aggodalmi vannak, de ezenfelül az ilyen közlemények igen drága díjazását az egyesület meg sem bírja. Javasolja, hogy az egyesület kérje fel azokat a tagokat, akiknek módjukban áll a lapokban közleményeket elhelyezni, hogy legyenek szívesek a végzetes fapolitikai hibák ellen megfelelő propagandát indítani.

Gróf Esterházy Móric késznek nyilatkozott arra, hogy ujságíró körök figyelmét felhívja e kérdésekre oly célból, hogy a sajtóban foglalkozzanak vele, sőt azt is hajlandó kieszközölni, hogy ha valaki ujságíró részére interjút adna, hogy az a sajtóban meg is jelenjen, mert példatlannak tartja a lesiklást, ami a fapolitika terén történt.

Az igazgató-választmány egyhangúan elhatározza, hogy a befolyással rendelkező Urakat felkéri a megfelelő sajtó-propagandára és báró Waldbott Kelemen alelnök Urat is felkéri arra, hogy adandó alkalommal, ha Budapestre jön, adjon a sajtó részére interjút.

Több tárgy nem lévén, elnök az ülést berekeszti.

Kmf.

**Kedvezményes tűzifaszállításra jogosult újabb feladó vasúti állomások.** Az illetékes vasúti igazgatóságok lapunk legutóbbi közlése óta a következő állomásokat vették fel a kedvezményes szállításra jogosult feladóállomások sorába: Gyüd, Iván, Jánoshalma, Mezőlak, Szalkszentmárton.

**Fűrészelt fa, bárdolt, ácsolt, vagy hasított fa szállítási díj-kedvezménye.** A m. kir. Államvasutaknak a Vasúti és Közlekedési Közlöny 1933. évi V. 28-iki 42. számában megjelent Máv. 101.507—1933. C. II. számú közleménye szerint *fűrészelt fa*, és pedig: deszka, gerenda, stb. nyersen (Áruoszt. F—2. tét. g. (1) — (á) pont), *bárdolt (durván faragott)*, *ácsolt vagy hasított fa* (Áruoszt. F—2. tét.

f. (2) pont) legalább 90.000 tonna elszállítása esetén Barcs, Csömödér—Páka, Dávidháza—Kotormány, Felnémet, Gyöngyös, Komárváros, Körmen, Lenti, Miskolc, Óriszentpéter, Pécs, Sátoraljaújhely (csak a Bodroghközi gazdasági vasutról érkező küldeményekre érvényes), Sopron Gy. S. E. V., Sopron déli p. u., Szentgotthárd, Szombathely, Zalalövő, Zalaszentjakab és Vizvár állomásokról a Máv. vonalain 1934. évi február hó végéig az alanti táblázatban foglalt szállítási díjtételek mellett kedvezményesen szállítható. Az engedmény Visszatérítés útján vehető igénybe.

| Km      | b)                     | c)  | Km      | b)                     | c)  |
|---------|------------------------|-----|---------|------------------------|-----|
|         | 100 kg-<br>ként fillér |     |         | 100 kg-<br>ként fillér |     |
| 141—150 | 147                    | 132 | 451—460 | 243                    | 218 |
| 151—160 | 147                    | 132 | 461—470 | 247                    | 220 |
| 161—170 | 154                    | 137 | 471—480 | 250                    | 224 |
| 171—180 | 160                    | 143 | 481—490 | 252                    | 226 |
| 181—190 | 167                    | 149 | 491—500 | 256                    | 228 |
| 191—200 | 173                    | 155 |         |                        |     |
|         |                        |     | 501—510 | 259                    | 232 |
| 201—210 | 175                    | 159 | 511—520 | 262                    | 233 |
| 211—220 | 182                    | 163 | 521—530 | 265                    | 236 |
| 221—230 | 188                    | 168 | 531—540 | 268                    | 240 |
| 231—240 | 194                    | 173 | 541—550 | 271                    | 242 |
| 241—250 | 196                    | 175 |         |                        |     |
|         |                        |     | 551—560 | 274                    | 245 |
| 251—260 | 198                    | 177 | 561—570 | 278                    | 248 |
| 261—270 | 201                    | 179 | 571—580 | 280                    | 250 |
| 271—280 | 205                    | 185 | 581—590 | 283                    | 253 |
| 281—290 | 207                    | 187 | 591—600 | 287                    | 256 |
| 291—300 | 209                    | 189 |         |                        |     |
|         |                        |     | 601—610 | 289                    | 258 |
| 301—310 | 210                    | 190 | 611—620 | 293                    | 260 |
| 311—320 | 211                    | 191 | 621—630 | 296                    | 264 |
| 321—330 | 212                    | 192 | 631—640 | 298                    | 266 |
| 331—340 | 213                    | 193 | 641—650 | 302                    | 269 |
| 341—350 | 214                    | 194 |         |                        |     |
|         |                        |     | 651—660 | 305                    | 272 |
| 351—360 | 215                    | 195 | 661—670 | 308                    | 274 |
| 361—370 | 216                    | 196 | 671—680 | 311                    | 278 |
| 371—380 | 219                    | 197 | 681—690 | 314                    | 281 |
| 381—390 | 221                    | 198 | 691—700 | 317                    | 282 |
| 391—400 | 225                    | 201 |         |                        |     |
|         |                        |     | 701—710 | 320                    | 286 |
| 401—410 | 228                    | 204 | 711—720 | 323                    | 288 |
| 411—420 | 231                    | 206 | 721—730 | 326                    | 290 |
| 421—430 | 234                    | 209 | 731—740 | 329                    | 294 |
| 431—440 | 237                    | 212 | 741—750 | 332                    | 296 |
| 441—450 | 240                    | 214 |         |                        |     |

**írói tiszteletdíjak:** Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.

---

## HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

---

48.520/1933.

I—1. sz.

### HIRDETMÉNY.

a román tűzifa részére kijelölt területre irányuló magyar tűzifaküldemények szállítása tárgyában.

1. Közhírré teszem, hogy a magyar-román határ, a Tisza és a szolnok—nyírábrányi vasúti vonal által határolt területre (ezen utóbbi vasútvonalon fekvő vasúti állomásokat, valamint Szeged és Debrecen városok területét is beleértve, de Szolnok város kivételével) az ország más részeiben fekvő belföldi állomásokról, továbbá a fentebb megjelölt elhatárolt területen fekvő állomásokról (Szeged és Debrecen városok területét is ideértve), az ország más részeiben fekvő belföldi vasútállomásokra szállítandó kemény (bükk, gyertyán, tölgy, cser, ákác, juhar, kőris és szil) tűzifát csakis szállítási igazolvány alapján lehet vasúton szállítani.

2. A szállítási igazolványokat a m. kir. kereskedelemügyi minisztérium, a m. kir. földművelésügyi minisztérium, az Országos Erdészeti Egyesület, az Országos Fagazdasági Tanács, a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesülete és az Országos Magyar Kereskedelmi Egyesülés egy-egy tagjából alakított bizottságnak a bemutatott kötlevelek (megrendelések stb.) lehető figyelembevételével és a faellátás szempontjából szükséges egyéb körülmények mérlegelése alapján hozott határozatának az *Országos Erdészeti Egyesület* fogja kiszolgáltatni.

3. A szállítási igazolványokat a feladónak kell az Országos Erdészeti Egyesülettől (Budapest, V., Alkotmány-utca 6.) levélben kérni. Minden vasúti küldeményhez külön szállítási igazolvány szükséges. A szállítási igazolványok díja darabonként 1 pengő, mely összeget az igazolványok kérésével egyidejűleg kell az Országos Erdészeti Egyesület 23.602. számú csekkszámájára befizetni.

4. A levélnek tartalmazni kell a feladó nevét, lakóhelyét, a feladási